

for Befolkningen. Der gøres stadig mere og mere udstrakt Brug af Postanvisninger. Særlig klage vore Andelsslagterier over dette Forhold, fordi de netop mange Steder udbetale Leverandørerne de Penge, disse faa for leverede Svin, netop ad denne Vej gennem Postanvisninger, og Mand og Mand imellem er det jo ogsaa snart den nemmeste Vej til Pengeforsendelse. Under Behandlingen af Postvæsenets Lønningsslov for 3 Aar siden var Spørgsmaalet ogsaa oppe i Udvalget, men den daværende Minister mente ikke at burde gaa ind paa dette, da den nu afdøde Generalpostdirektør som Chef for Administrationen bestemt fraraadede dette og bestemte holdt paa, at man for Kontrollens Skyld skulde lade disse Postanvisninger passere to regnskabsførende Posthuse, for at den ene Postmester skulde kunne kontrolere den anden. Jeg vil ligeledes her haabe, at den højtærede Indenrigsminister i Begyndelsen af sin Ministervirksomhed vil give os denne tidssvarende Reform, at vi kunne faa vore Postanvisninger udbetalte saavel fra Indleveringskontoret som fra et andet Kontor. Jeg skal, som sagt, henstille dette til den højtærede Ministers Overvejelse.

K. M. Klausen: Jeg ønsker gerne at gøre et Par Bemærkninger om to Samraad, som ere blevne afholdte med den højtærede Minister. Det ene vedrører de Landpostbude, som ere ansatte i de i København indlemmede Distrikter. Disse Landpostbude lønnes som almindelige Landpostbude, skønt de nu leve under København, baade have lignende Arbejde som de røde Postbude i København og leve under de samme Vilkaar som disse. Det er naturligvis lige saa dyrt, om ikke dyrere, at leve i de indlemmede Distrikter, som det er at leve i Byen, og det er mig derfor uforstaaeligt, hvorfor disse Postbude ikke kunne blive ligestillede med deres Kolleger inde i København. Deres Arbejde er lige saa strengt, maaske endogsaa strengere, de have lige saa lang Tjenestetid og maa færdes paa Veje, der ofte ere daarligere end dem, Postbudene have her i København. Jeg kan derfor ikke se, at der er nogen Grund til at ville forholde dem en Ligestilling i Løn og Vilkaar med de røde Bude her i København. Jeg skal tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa denne Sag og vil meget gerne ønske, at der maa ske en Forandring i dette Forhold.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger om det Samraad, som har været

afholdt vedrørende Landpostbudene. Den ærede Ordfører gjorde os opmærksom paa, at det ikke var saa ganske faa Forbedringer, Landpostbudenes Kaar havde undergaaet i de sidste 5—6 Aar, og det er det ogsaa ganske rigtigt. Naar man gør det op i Penge, bliver det et stort Beløb, men vi maa huske paa, at da Landpostbudenes Tal er en 3,300, bliver det ikke saa overordentlig meget til den enkelte, naar de Ofre, Staten har bragt, skulle fordeles mellem dem. Dertil kommer, at inden vi begyndte at forbedre lidt paa vore Landpostbudenes Kaar, vare de jo meget ringe. Det var jo saaledes, at vore Landpostbude havde ikke mere i Løn end ca. 19 Øre pr. Arbejdstime. Det blev saa her fra Rigsdagens Side sat op til 25 Øre pr. Arbejdstime, men vi vide jo alle, at Landpostbudene ere Folk, som endnu ere meget smaat lønnede, og som arbejde og leve under meget tarvelige Vilkaar. Det er derfor saa naturligt, at denne meget talrige Klasse hvert Aar henvender sig til Rigsdagen for at faa sine Kaar forbedrede. Nu ere jo de Ønsker, som de nære stærkest af alle Ønsker, disse: at opnaa Statsansættelse og faa deres Pensionsforhold ordnede i Lighed med ikke saa faa andre Statsfunktionærers. Saaledes som Forholdet er nu, er der en Pensionskasse, hvori de tilskyde 5 pCt. af deres Lønninger, men det er jo kun et forholdsvis ringe Antal af Landpostbudene, der ere gaaede ind deri, vist ikke mere end Halvdelen. Den anden Halvdel staar udenfor og har altsaa ingen Lod eller Del i den Pensionskasse, hvortil der ydes Tilskud, og jeg kan saa godt forstaa, at Landpostbudene holde sig borte fra denne Pensionskasse, thi selv om de nu ogsaa tilskyde det i Grunden ret store Beløb, som kræves af dem, nemlig 5 pCt. af deres Lønning, er der ikke megen Udsigt til, at de ville opnaa nogen virkelig meget stor Fordel, naar de en Gang ere blevne gamle og skulle til at hæve Pensionen. De fleste af dem ræsonnere saaledes: vi opnaa ikke herved stort mere, end hvad vi alligevel kunne opnaa gennem Alderdomsunderstøttelsen, og naar det er Tilfældet, kan man saa godt forstaa, at de holde sig tilbage. Hvorfor skulde de bringe det store Offer, som kræves, nemlig 5 pCt. af deres Lønning, naar de dog ikke ville kunne have nogen virkelig Fordel af det?

Derfor synes jeg, det er saa naturligt, vi komme bort fra den Maade, hvorpaa denne Sag er ordnet, og hen til at give en virkelig Pensionslov for vore Landpost-